

N:o 63.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 5 maj 1897.
— — — — Andra Kammaren den 5 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckta motioner om ändrade bestämmelser angående styrkande af hinderslöshet för ingående af äktenskap.

(Lagutskottets utlåtande n:o 15.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilde motionärer framhållit det föråldrade och för nuvarande förhållanden olämpliga uti gällande bestämmelser om styrkande af hinderslöshet för ingående af äktenskap, nemligen stadgandet uti 15 kap. 19 § kyrkolagen, att lysning till äktenskap för obekant person icke må ega rum förr, än, der han icke kunnat framte säkra bevis om sitt lefverne och sina vilkor, några visse och trovärdige män derom vitnat, föreskrifterna i Kongl. brefvet till konsistorium i Vexjö och samtliga konsistorierna den 26 oktober 1791 derom, att, då hinderslösheten icke kan styrkas enligt nyssnämnda bestämmelse i 19 § af 15 kap. kyrkolagen, den utvägen må af vederbörande begagnas att i Inrikes Tidningarne kungöra sitt förehafvande med alla dertill hörande omständigheter och med anvisning hos hvilken prest jäf mot det tilltänkta äktenskapet böra anmälas inom en tid af tre till sex månader för dem, som icke utom riket vistats, samt af ett år för dem, som från utländska

orter bort bevitnade vara, äfvensom bestämmelsen i kongl. brefvet den 12 december 1798, om rätt för utländsk man eller qvinna, som i två års tid uppehållit sig här i riket, och som icke gitter med bevis styrka sin hinderslöshet, att på sätt som ofvan nämnts, kungöra sitt förehafvande med den verkan, att, derest icke något hinder för det tillämnade giftermålet blifvit inom ett år derefter anmäldt eller eljest kunnigt, lysning finge i vanlig ordning beviljas.

Riksdagen delar den åsigt, motionärerna uttalat, att ifrågavarande, nu gällande bestämmelser om styrkande af hinderslöshet för ingående af äktenskap äro i viss mån föråldrade och olämpliga. Sålunda torde ej med fog kunna bestridas, att det intyg af trovärdige män, hvarom 15 kap. 19 § kyrkolagen talar såsom alternativ garanti för hinderslöshet, såsom sådan har ganska ringa värde, då, enligt hvad erfarenheten bestyrker, dylika intyg ofta åstadkommas utan att de undertecknande personerna ega den kunskap om vederbörandes äktenskapsledighet, som af lagstiftaren tänkts såsom förutsättning för intygets utfärdande. Då berörda stadgande vid sådant förhållande näppeligen fyller det dermed afsedda syfte, att på samma gång förhindra äktenskaps ingående af personer, som ej äro dertill lediga, och möjliggöra för välkända personer, hvars äktenskapsledighet ej kan på öfligt sätt styrkas, att knyta äktenskapsförbindelse, torde böra tagas under öfvervägande, huruvida ej stadgandet i fråga bör såsom olämpligt upphävas.

Det andra alternativet, som står den, hvilken ej kan styrka sin hinderslöshet, till buds, att kungöra sitt tilltänkta äktenskap i allmänna tidningarna, synes vida mera egnadt att utgöra värn mot ett obehörigt ingående af äktenskap. Men äfven denna bestämmelse synes böra undergå förändring. Med nutidens snabba kommunikationer och väsentligt ökade samfärdsel torde tiden för jäfs anförande mot äktenskapsledigheten hos en person, som vistats utrikes, utan fara eller olägenhet kunna, på sätt motionärerna föreslagit, inskränkas till sex månader från kungörandet, då man väl kan förutsätta, att hvar och en, som mot det tilltänkta äktenskapet kan hafva något att erinra, inom den tiden blifver i tillfälle att sina intressen tillvarataga; och att, såsom jemväl föreslagits, än ytterligare, till tre månader, begränsa kungörelsetiden för sådana fall, att den, som ärnar äktenskap ingå, ej vistats utom Skandinavien, skulle, enligt Riksdagens mening, ej medföra några olägenheter, då samfärdseln mellan Skandinaviens olika länder numera nått en synnerligen kraftig utveckling.

En likaledes ifrågasatt inskränkning af kungörelsetiden för utlänningar, som här i riket önska träda i äktenskap, från ett år till sex månader, anser Riksdagen kunna utan olägenhet vidtagas.

Af dessa skäl får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t tackteslåta utreda, i hvad mån nu gällande bestämmelser angående styrkande af hinderslöshet för ingående af äktenskap kunna i ofvan angifna hänseenden förenklas, samt derefter för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill den verkställda utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 5 maj 1897.

Med undersätlig vördnad.
